

## POSTANOWIENIE

**Dnia 26 lipca 2013r.**

**Sąd Okręgowy w Rzeszowie I Wydział Cywilny**

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Moskwa (ref)
Sędziowie:	SSO Barbara Chłędowska SSO Tadeusz Strzyż

po rozpoznaniu w dniu 26 lipca 2013 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku Banku (...) S.A.

z udziałem J. S.

skarga na czynność komornika

na skutek zażalenia dłużnika J. S.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 11 kwietnia 2013 r., sygn. akt I.1. Co 3733/12

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w zakresie oddalenia skargi, co do pkt 2 i 3 postanowienia Komornika Sądowego w sprawie Km 104/10, które zostało oznaczone datą „2011-11-21” w ten sposób, że ustalone tam koszty postępowania egzekucyjnego ustalić na kwotę 116,95 zł, obniżając je do kwoty 100 zł,
2. oddalić zażalenie w pozostałej części,
3. oddalić wniosek dłużnika o zasądzenie na jego rzecz koszty postępowania zażaleniowego.

## UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rzeszowie postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2013r. oddalił skargę dłużnika J. S. na czynność Komornika, wniesioną w dniu 17 września 2012 r., na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rzeszowie L. L., które zostało oznaczone data „2011-11-24”, sygn. akt KM 104/10 o umorzeniu postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego.

Oddalając skargę Sąd I Instancji wskazał na zgodność zaskarżonego postanowienia z art. 770 kpc i 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych.

Sąd ten ustalił, że Komornik Sądowy wraz z pismem przewodnim z dnia 4 września 2012 r. ponownie doręczył dłużnikowi i pełnomocnikowi wierzyciela prawidłowo wydane pod względem proceduralnym postanowienie (podpisane pod sentencją oraz uzasadnieniem), stosując się do zaleceń Sądu zawartych w uzasadnieniu postanowienia Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 23 kwietnia 2012 r., sygn. akt I.1.Co 6158/11, który stwierdził, że wydane wcześniej orzeczenie w rozumieniu przepisów proceduralnych jest orzeczeniem nieistniejącym

Rozstrzygając powyższą skargę, Sąd I Instancji ustalił, że dłużnik dokonał spłaty zadłużenia bezpośrednio wierzycielowi i nastąpiło to po wszczęciu egzekucji, w związku z czym wierzyciel wystąpił następnie o umorzenie postępowania.

Sąd Rejonowy nie dopatrzył się podstaw do obniżenia kosztów egzekucyjnych.

### **Sąd Okręgowy rozważył co następuje:**

Sąd Rejonowy trafnie wywiódł, że w konsekwencji umorzenia postępowania, wobec spłaty zadłużenia po wszczęciu postępowania egzekucyjnego istnieją podstawy do obciążenia dłużnika kosztami niezbędnymi do celowego prowadzenia postępowania egzekucyjnego, i dotyczy to również takiej sytuacji gdy zaspokojenie wierzytelności nastąpiło w toku toczącego się postępowania egzekucyjnego. Prawidłowe jest pod względem matematycznym i z punktu widzenia istnienia ku temu podstawy prawnej z art. 39 i 49 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j.: Dz.U. z 2011 r., Nr 231, poz. 1376) wyliczenie kosztów egzekucji na kwotę 566,11 zł, stanowiącej sumę opłaty stosunkowej i odpowiednich kosztów doręczenia.

Wbrew zarzutom skarżącego dłużnika, powyższe stanowisko Sądu Rejonowego w Rzeszowie odnosi się do istniejącego orzeczenia, co czyni bezzasadnym zażalenie w zakresie uchylecia zaskarżonego postanowienia. W kwestii wydania postanowienia w dniu 24 listopada 2011r., określanego w orzecznictwie jako nieistniejącego, wobec jego niepodpisania pod sentencją (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2003 r., III CZP 94/02, Prok.i Pr. 2003/6/32) wypowiedział się już prawomocnie Sąd Rejonowy w postanowieniu z dnia 23 kwietnia 2012r. w sprawie o sygnaturze ICo 6158/11, odrzucając skargę dłużnika. Niewątpliwie tego rodzaju postanowienie, w istocie nieistniejące nie może uzyskać statusu orzeczenia istniejącego poprzez uzupełnienie brakującego podpisu. Takiej bezprawnej próby „naprawienia” orzeczenia, nie podjęto w niniejszej sprawie, gdyż w aktach komorniczych, na karcie 47 zalega to niepoprawione postanowienie, z podpisem Asesora Komorniczego jedynie pod uzasadnieniem orzeczenia. Drugie natomiast postanowienie Komornika, w przedmiocie, którego orzekał Sąd Rejonowy w Rzeszowie postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2013r. dotknięte było innego rodzaju nieprawidłowością, a to polegającą na opatrzeniu go datą „2011-11-24”. Zalega ono na karcie 56 akt, a jego odpis został doręczony stronom tego postępowania, co potwierdza pismo z dnia 4 września 2012r. i dowody jego doręczenia (k- 53, 54, 55). Wskazane postanowienie, na które dłużnik złożył skargę zawiera datę, identyczną jak ta oznaczona w wadliwym (nieistniejącym) orzeczeniu. Faktycznie podpisanie tego drugiego postanowienia, już dokonane w sposób prawidłowy, nie mogło nastąpić w dacie 24 listopada 2011r., lecz musiało to nastąpić zdecydowanie później. Sądzić należy, że co najmniej po dacie wydania przez Sąd Rejonowy postanowienia o odrzuceniu skargi, a więc po 23 kwietnia 2012r. Komornik Sądowy uchybił w tym zakresie regułom sporządzania orzeczeń, które winny być oznaczone datą faktycznego wydania orzeczenia. W tym wypadku zgodnie z art. 358 kpc, datą, w której został złożony podpis pod sentencją postanowienia i uzasadnienia.

Tak błędnie czy omyłkowo oznaczona data postanowienia Komornika, nie pozbawia jednak tego orzeczenia cech ważności. Nie może również prowadzić do uznania, że również w tym wypadku doszło do wydania orzeczenia nieistniejącego. Z reguły daty postanowień, podlegają sprostowaniu na podstawie art. 350 w związku z art. 361 kpc, jeśli są wynikiem błędu pisarskiego lub innego oczywistej omyłki bądź niedokładności.

Okoliczności te mogą jednak skutkować obniżeniem kosztów postępowania egzekucyjnego, w zakresie wysokości opłaty do kwoty 100 zł, zgodnie z art. 49 ust. 7 i 8 ustawy o komornikach sądowych, przyjmując, że dłużnik zawarł w swej skardze jednocześnie taki wniosek, kwestionując obciążenie go kosztami postępowania egzekucyjnego. Przepis ten stanowi, że dłużnik może złożyć wniosek o obniżenie wysokości opłat stosunkowej, po rozpoznaniu którego sąd

może, uwzględniając w szczególności nakład pracy komornika lub sytuację majątkową wnioskodawcy oraz wysokość jego dochodów, obniżyć jej wysokość. Podstawę do obniżenia opłaty należy upatrywać także w sytuacji osobistej dłużnika wskazywanej w skardze, oraz powtórzonej w zażaleniu, które można zinterpretować jako odnoszące się do poczucia, że jest nękany, niezrozumienia skutków uznania wcześniejszego postanowienia Komornika za nieistniejące oraz otrzymania drugiego postanowienia z taką samą datą, a także braku niezwłocznych czynności Komornika, będących konsekwencją wniosku wierzyciela o umorzenie postępowania. Z akt sprawy komorniczej wynika przy tym, że dłużnik spłaty zadłużenia dokonywał w okresie gdy był osobą bezrobotną i nie posiadał majątku, co pobocznie ma wpływ na miarkowanie wysokości opłaty.

Jak wskazuje powołany przepis obniżenie opłaty stosunkowej jest wynikiem dyskrecjonalnej oceny sądu, który podejmuje decyzję po ustaleniu, że bądź sytuacja dłużnika jest trudna, bądź też, że nakład pracy komornika nie był znaczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2006r., III CZP 81/06, Lex nr 276394, TK w wyroku z dnia 3 grudnia 2003r., K 5/02, OTK-A 2003/9/98 i 17 maja 2005r., P 6/04, OTK-A 2005/5/50, 8 maja 2006r., P 18/05, OTK-A 2006/5/53, 29 stycznia 2013r., K1/11, OTK-A 2013/1/6, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2013r., III CZP 109/12, Biul.SN 2013/3/7-8).

Mając powyższe na uwadze uzasadnione jest obniżenie opłaty do kwoty 100 zł

Obniżenie według powołanego wyżej art. 49 ust 7, może odnosić się wyłącznie do opłaty i nie może ono dotyczyć całości opłaty, lecz jedynie jej części. Stąd też brak było podstaw do uwzględnienia w całości wniosku dłużnika tj. nie obciążanie go kosztami postępowania egzekucyjnymi, wyliczonymi przez Komornika. Jak wynika z dołączonych do sprawy akt komorniczych Komornik podjął kilka czynności zmierzających do wyegzekwowania należności, co również wyklucza obniżenie opłaty w większym zakresie.

Mając na uwadze, że w zasadniczej części, to jest co do wnioskowanego uchylecia zaskarżonego postanowienia do ponownego rozpoznania w zakresie oddalenia skargi na czynność komornika, zażalenie dłużnika zostało oddalone, Sąd uznał, że nie jest uzasadnione zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Z uwagi na powyższe, Sad II Instancji orzekł jak w sentencji postanowienia na podstawie powołanych wyżej przepisów oraz art. 385 w związku z art. 397§2 kpc odnośnie oddalonego zażalenia oraz 386§4 w związku z art. 397§2 kpc i art. 108 kpc.